

Arrest

nr. 120 369 van 12 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 27 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM loco advocaat C. GHYMERS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Malinke origine, afkomstig uit Conakry. U verklaart nooit naar school te zijn geweest. U verklaart gehuwd te zijn geweest met (B.M.D.) en drie dochters met hem te hebben gekregen, waarvan er één is overleden bij de bevalling. In 2004 wou uw man uw dochter (K.) uithuwelijken. Zij wou dit echter niet en vluchtte naar België om er asiel aan te vragen (nr CGVS X). Ondertussen verwierf zij de Belgische nationaliteit. In 2006 is uw echtgenoot overleden. Na een rouwperiode van vier maanden en tien dagen besliste uw schoonfamilie dat de vrouwen van uw overleden echtgenoot zouden verdeeld worden onder zijn broers. Zo werd u verplicht om te huwen met (S.B.). Dit was echter geen goed huwelijk, hij was zeer strikt religieus. Toen hij u vroeg om uw gezicht te sluieren en u dat weigerde begon hij u te slaan. Ook uw tweede dochter (A.)

behandelde hij niet goed en sloeg hij. Hij beweerde dat zij niet goed luisterde en daarom herbesneden moest worden. In 2009 wou hij ook dat zij gedwongen zou huwen. Zoals haar zus ontvluchtte zij Guinee en kwam naar België, waar zij door de RVV erkend werd als vluchteling (nr CGVS 0912782). Na het vertrek van (A.) werd uw situatie alsmaar slechter. Met behulp van uw dochter (K.) vanuit België liet u een huis bouwen in Kenende. In 2010 vluchtte u naar daar en verbleef daar drie maanden. U man kwam er echter achter waar u verbleef en kwam u er halen. U bleef één nacht thuis en de volgende nacht bent u naar zijn broer (Ch.) gegaan. Die bemiddelde bij uw echtgenoot maar deze wilde niet luisteren en u moest na een week naar huis terugkeren. U werd daarbij hard geslagen en brak uw voet. Daarna vroeg u uw dochter om hulp om het land te verlaten. Zij stuurde u een uitnodigingsbrief waarmee u een visum ging aanvragen op de Belgische ambassade. Hiermee reisde u op 04 november 2012 naar België, waar u op 07 november 2012 asiel kwam aanvragen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u neer: uw paspoort (nr R0311141 afgegeven op 27.07.2010) met Schengenvisum (nr 010570481, afgegeven op 10.10.2012 en geldig van 04.11.2012 tot 10.12.2012); een klacht neergelegd bij de politie op 28.02.2012 vanwege de slagen van uw echtgenoot; een brief van de voormalige voogd van uw dochter (K.); een getuigenis van uw schoonbroer (Ch.) in verband met uw huwelijksproblemen; een medisch attest over uw gebroken voet (dd 16.02.2012); getuigenissen van verschillende burens over de slagen die u kreeg van uw echtgenoot; een attest van afstand van grond in Kenende aan uw dochter (K.) (dd 27.06.2008); een bouwvergunning voor uw huis in Kenende (dd 07.07.2011) en foto's van uw huis in Kenende en van u als gesluierde vrouw en met een gebroken voet.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaart dat, indien u terugkeert naar uw land van herkomst, u vreest vermoord te worden door uw echtgenoot omdat u hem verlaten heeft.

Gedurende uw gehoor voor het Commissariaat-Generaal wezen verschillende van uw verklaringen er op dat u niet zo afhankelijk bent van uw echtgenoot als u laat uitschijnen en dat u probeert zichzelf een lager profiel aan te meten. U verklaart nooit naar school te zijn geweest en geen Frans te spreken (gehoorverslag CGVS p.3). Bovendien heeft u nooit gewerkt buiten de drie maanden die u in Kenende verbleef toen u uw man was ontvlucht (gehoorverslag CGVS p.4). U verklaart altijd thuis te zijn geweest en dat u niet naar buiten mocht (gehoorverslag CGVS p.23). Verschillende van uw verklaringen tonen echter aan dat u als een zelfredzame vrouw kan worden beschouwd. Zo verklaart u dat u, om te ontsnappen aan de slagen van uw man, drie maanden in Kenende, in het huis dat uw dochter (K.) daar liet bouwen, ging wonen. U woonde daar alleen en slaagde er in werk te zoeken als schoonmaakster (gehoorverslag CGVS p.4). U getuigt over enig lef te beschikken doordat u aangifte deed bij de politie over de slagen van uw man en u de burens vroeg om voor u een getuigenis op te stellen (gehoorverslag CGVS p.18). Dit terwijl het Commissariaat-Generaal erkent dat het niet evident is om klacht in te dienen tegen uw echtgenoot of een familielid. Daarnaast slaagde u er ook in volkomen zelfstandig uw paspoort en visum te regelen aan de Belgische ambassade (gehoorverslag CGVS p.17) en in uw eentje naar België te reizen (gehoorverslag CGVS p.20). Dit kon u daarenboven allemaal verwezenlijken buiten het medeweten van uw echtgenoot. Dit toont aan dat u toch zeker enige bewegingsvrijheid genoot binnen uw huwelijk en dat u niet zo onderdanig was aan uw echtgenoot als u laat uitschijnen (gehoorverslag CGVS p.20). Dit gedrag stemt niet overeen met het afhankelijke beeld dat u van zichzelf wil ophangen.

Bovendien blijkt u over een uitgebreid netwerk te beschikken in Guinee. U heeft een zus in Conakry en een broer in Kindia, en ook nog een halfbroer en drie halfzussen waar u nog contact mee had (gehoorverslag CGVS p.6). Daarnaast heeft u ook nog een nicht in Bambeto waar u uw kledij kon in bewaring brengen net voor uw vertrek uit het land (gehoorverslag CGVS p.20), dat toont aan dat zij ook bereid is u te helpen en op de hoogte is van uw situatie. Ook de mannen in de moskee zouden voor u bemiddeld hebben (gehoorverslag CGVS p.24) en u kon rekenen op de steun van de burens, aangezien zij een getuigenbrief voor u schreven. Ook op dit vlak probeert u zich minder sociaal ingebed voor te doen dan u werkelijk bent. Het is gezien uw vele contacten niet geloofwaardig dat u altijd thuis zou zijn geweest en dat u niet naar buiten mocht (gehoorverslag CGVS p.23). Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af in verband met de contacten die u heeft met de andere weduwen van uw eerste, overleden echtgenoot. Zo verklaart u enerzijds dat u nog contact met hen had en dat zij dichtbij wonen (gehoorverslag CGVS p.9). U kon ook terecht bij (Ch.), een andere broer van uw man die ook hertrouwde met een weduwe van uw eerste echtgenoot, die voor u bemiddelde bij uw

huidige echtgenoot (gehoorverslag CGVS p.5, p.19 en p.23). Verder verklaart u daarentegen dat u geen contact met hen had, dat zij in het dorp leven en u niet weet hoe zij leven (gehoorverslag CGVS p.24). Er kan dan ook, gezien uw profiel van sociale en zelfstandige vrouw, geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw situatie in uw huwelijk met uw man zodanig ernstig was dat u het land om die reden diende te verlaten en dat u geen andere optie had dan beroep te doen op internationale bescherming.

Allereerst kan er in dat verband gewezen worden op uw verklaring dat u bij uw man zou zijn gebleven indien u uw dochters niet had teruggevonden in België (gehoorverslag CGVS p.26) en dat u niet eerder bent vertrokken omdat u geen nieuws had van uw dochter (gehoorverslag CGVS p.21). Dit wijst er duidelijk op dat uw nood aan bescherming niet hoogdringend was en uw situatie niet levensbedreigend.

Het is dan ook onduidelijk waarom uw man, volgens uw verklaringen, u nu naar het leven zou staan (gehoorverslag CGVS p.21 en p.25) hoewel jullie reeds in 2006 of 2007 huwden (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Wanneer u wordt gevraagd wat er aan uw situatie is veranderd waardoor uw echtgenoot u nu met moord bedreigt en u het land moest ontvluchten, haalt u aan dat uw man u niet zelf heeft gekozen en dat hij u niet goed vond (gehoorverslag CGVS p.14 en p.21). Daarnaast bedreigde hij u omdat (A.) was gevlucht om te ontkomen aan een gedwongen huwelijk, zij zou hem op die manier onteerd hebben (gehoorverslag CGVS p.15 en p.21). Ook het feit dat u weigerde uw gezicht te sluiëren haalt u aan als reden (gehoorverslag CGVS p.21). Dit zijn echter allen geen recente gebeurtenissen en kunnen derhalve niet verklaren waarom hij u nu zou willen vermoorden en u dus uw land van herkomst moest verlaten. U verklaart dit door te zeggen dat het de laatste tijd steeds erger werd (gehoorverslag CGVS p.21) en dat hij u nu ook zou bedreigen omdat u naar België vluchtte (gehoorverslag CGVS p.26). Aangezien dit laatste geen aanleiding kan hebben gegeven tot uw vlucht en u dit enkel van uw vriendin heeft vernomen (gehoorverslag CGVS p.16) kan dit niet als objectieve informatie worden beschouwd. Daar u geen afdoende verklaring kan bieden waarom uw man u met moord zou bedreigen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan deze bedreigingen. Daaruit volgt dat ook geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u in een dermate ernstige huiselijke situatie zou verkeren dat u geen andere optie had dan beroep te doen op internationale bescherming.

Verder ondergraven een aantal van uw verklaringen verder de ernst van uw situatie. Zo zou uw echtgenoot uw voet hebben gebroken maar spreekt u zichzelf tegen over de omstandigheden waarin dit gebeurde. Eerst verklaart u hierover dat dit gebeurde nadat uw man u had teruggebracht nadat u naar Kenende was gevlucht (gehoorverslag CGVS p.5 en p.23), terwijl u elders zegt dat hij u had geslagen nadat u weigerde nog langer een sluier te dragen (gehoorverslag CGVS p.19). De foto en het medisch rapport dat u voorlegt met betrekking tot uw gebroken voet kunnen de omstandigheden waarin u deze breuk opliep niet verduidelijken noch bevestigen. Ook de getuigenissen van uw schoonbroer en uw burens zijn hier niet toe in staat gezien dit niet als objectieve informatie kan worden beschouwd. De klacht die u neerlegde bij de politie is evenmin in staat om dit te bevestigen, gezien ook hier louter uw eigen verklaringen worden weergegeven. Gezien u verklaart dat u al na enkele maanden huwelijk door uw echtgenoot werd geslagen (gehoorverslag CGVS p.19) is het vervolgens opmerkelijk dat u hiervoor pas aangifte doet op 28 februari 2012. U verklaart dit doordat u eerst andere mensen op uw man had afgestuurd om met hem te bemiddelen maar dat hij naar niemand wou luisteren (gehoorverslag CGVS p.24). U probeerde ook gewoon naar hem te luisteren en te doen wat hij vraagt maar dit zorgde er ook niet voor dat hij u niet meer sloeg (gehoorverslag CGVS p.21). Nadat uw echtgenoot uw voet had gebroken vond u echter dat u dit niet langer zo kon en ging u aangifte doen (gehoorverslag CGVS p.19). Het is dan ook opmerkelijk dat u, eens u deze stap heeft gezet, geen enkele inspanning doet om uw klacht verder op te volgen. Hoewel volgens de aangifte die u voorlegt de klacht dateert van 28 februari 2012 en u pas het land verlaten heeft op 03 november 2012 (gehoorverslag CGVS p.20) ging u geen enkele keer navragen wat de politie met uw klacht heeft ondernomen (gehoorverslag CGVS p.18). U verklaart dit door het feit dat u toen al een uitnodigingsbrief van uw dochter had ontvangen om naar België te komen (gehoorverslag CGVS p.18). Het feit dat u dan nog meer dan een half jaar bij uw man blijft zonder enige stappen te ondernemen of beroep te doen op uw netwerk in Guinee om u in die periode ergens anders te vestigen, toont aan dat de situatie met uw echtgenoot niet zorgwekkend was. Temeer nu blijkt dat u in het bezit was van een geldig paspoort (p. 17) - uitgereikt op 27 juli 2010 - en u verklaarde eerder ook over een paspoort beschikt te hebben (p. 13) hetgeen een vlucht ongetwijfeld kon faciliteren doch u klaarblijkelijk geen eerdere pogingen ondernam om uw land van herkomst te verlaten. Daarnaast is het ook onwaarschijnlijk dat uw echtgenoot volledig ongevoelig was voor de afwijzing door zijn gemeenschap. Uit uw verklaringen blijkt dat veel mensen uw echtgenoot over zijn gedrag hebben aangesproken (gehoorverslag CGVS p.24) en dat hij zelfs werd teruggefloten door de moslimgemeenschap en afgezet als imam (gehoorverslag CGVS p.13-14). Het is weinig waarschijnlijk dat een dergelijke blamage zijn gedrag enkel nog zou verergeren, zoals u verklaart

(gehoorverslag CGVS p.14). Bovenstaande opmerkelijke verklaringen zijn in strijd met de door u ingeroepen vrees voor uw leven vanwege uw echtgenoot.

Het gegeven dat uw dochter (K.) de Belgische nationaliteit verwierf (0418445) en uw dochter (A.) door de RVV werd erkend als vluchteling (0912782) doet geen afbreuk aan het feit dat u niet persoonlijk hoefde te vrezen voor uw echtgenoot of internationale bescherming als enige alternatief had.

Naast de documenten die eerder al werden aangehaald legt u ter ondersteuning van uw asielaanvraag nog uw paspoort met visum neer. Dit is enkel een bewijs van uw identiteit, wat hier niet ter discussie staat, en kan uw asielrelaas verder niet ondersteunen. De documenten die u voorlegt in verband met uw eigendom in Kenende – namelijk de brief van de lening van de voormalige voogd van uw dochter (K.), een attest van afstand van de grond aan uw dochter (K.), de bouwvergunning en de foto van de woning – tonen enkel aan dat u daar daadwerkelijk over een eigendom beschikt maar kunnen uw verklaringen omtrent uw echtgenoot niet ondersteunen. Ook de foto van u als gesluierde vrouw kan niet aantonen dat uw echtgenoot u hiertoe zou verplicht hebben. De door u voorgelegde documenten zijn derhalve niet in staat de bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de bedrieglijkheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

Wat de algemene situatie in uw land betreft, zijn de verschillende informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guinese veiligheidstroepen begingen namelijk mensenrechtenschendingen bij betogingen van politieke aard. De organisatie van de parlementsverkiezingen zorgde voor spanningen tussen de regering en de meeste politieke partijen. De verkiezingen verliepen in alle rust op 28 september 2013 en de volledige resultaten zijn nog niet bekend.

Geen van de geraadpleegde bronnen vermeldt echter het bestaan van een gewapend conflict. Artikel 48/4 §2 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict kunnen worden beschouwd als ernstige schade die aanleiding kan geven tot de toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Uit bovengenoemde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en er dient eveneens te worden vermeld dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al die elementen bestaat er op dit ogenblik in Guinee geen gewapend conflict of situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, SRB "Guinee: veiligheidssituatie", april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de verplichting alle gegevens en stukken van dossier in overweging te nemen”.

Er wordt volgens verzoekster niet dieper ingegaan op de documenten die zij neerlegde ter staving van haar asielrelaas, noch op de vluchtelingenstatus van haar dochters, die beiden ook wegvluchten van een gedwongen huwelijk, in het geval van (A.) zelfs een huwelijk opgelegd door verzoeksters huidige echtgenoot alsook diens gewelddadige optreden. Het autoritaire karakter van verzoeksters echtgenoot en de radicale en gewelddadige context werden dus al vastgesteld. De bestreden beslissing bevat alleen onwaarschijnlijkheden en toevalligheden en tast dus de basis van het asielrelaas niet aan. De feiten die verzoekster aanhaalt worden overigens niet in twijfel getrokken, wel de ernst van de vrees en haar profiel. De fundamentele vraag is volgens verzoekster of zij effectief redenen heeft om vervolging

te vrezen in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Zij meent dat zij aan de op haar rustende bewijslast heeft voldaan.

Verzoekster meent dat het CGVS wel heel gemakkelijk over een contradictie spreekt wanneer het gaat over haar contact met de weduwen van haar eerste echtgenoot. Verzoekster legde gewoon uit dat ook deze vrouwen haar niet konden helpen. Het is helemaal geen essentieel element in haar asielrelaas. Betreffende haar gebroken voet verklaarde verzoekster telkens op identieke wijze dat zij haar voet brak bij (Ch.) en dat dit voor haar de aanleiding was voor de klacht bij de politie. Verzoekster verwijst nog naar rechtspraak van de Raad en stelt dat de vraag naar de geloofwaardigheid en het ontstaan van enige twijfel wel van belang is, maar de werkelijke vraag naar de motieven van de vrees niet mag overheersen.

Betreffende haar profiel stelt verzoekster dat zij eind 2011-begin 2012 even kon ontsnappen aan haar echtgenoot en op zichzelf kon gaan leven. Zij ging af en toe kuisen bij een vrouw om wat geld te verdienen daar haar dochter niet voor alles kon betalen. Hier is bezwaarlijk sprake van werkelijke autonomie. Het CGVS geeft wat de klacht betreft zelf aan dat dit niet gemakkelijk is. Zij werd tot het uiterste gedreven en na een ziekenhuisopname en aanhoudende mishandeling kon zij het nodige doen, echter zonder effectief resultaat. Het organiseren van haar reis naar België nam enige tijd in beslag. In de tussentijd kon zij nergens heen en had zij geen andere oplossing na twee gefaalde pogingen. Dit alles was enkel mogelijk dankzij de financiële steun en organisatie van haar dochter die in België verblijft en andere ver verwijderde familieleden in Guinee, hetgeen logisch is daar verzoekster niet kan lezen of schrijven, ongeschoold is en de Franse taal niet beheerst. Alles gebeurde zonder medeweten van haar echtgenoot, maar niet voor lang want bij de eerste poging had hij haar al opgespoord, met een nieuwe woede-uitbarsting en een gebroken voet als resultaat. Verzoekster vreest een nog ergere reactie bij een terugkeer. Verzoekster wijst er nog op dat de dichte familieleden in Guinee ter plaatse niets konden ondernemen en dat de tussenkomst van de religieuze gemeenschap evenmin iets opleverde.

Een alternatieve vestiging in Guinee is geen optie. Een klacht indienen bij de politie en een huis bouwen in een andere regio bleef zonder succes. Deze vruchteloze pogingen bevestigen net haar profiel. Onder verwijzing naar artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn stelt verzoekster dat het CGVS niet redelijk kan volhouden dat een andere vestiging in Guinee mogelijk is zonder enig gevaar. De bewijslast daartoe ligt bij verweerder. Hij slaagt niet in dit bewijs.

Verzoekster verwijst vervolgens opnieuw naar rechtspraak van de Raad en stelt dat de kern van de asielmotieven niet ernstig werd onderzocht en dat haar profiel wel degelijk geloofwaardig is. De bestreden beslissing is volgens verzoekster *in se* niets meer dan een opsomming van vermoedens en impertinente opmerkingen, maar de motivering is, gelet op het voorgaande, niet voldoende om de gegeven context en verzoeksters verklaringen te verwerpen. Verzoekster meent te voldoen aan de voorwaarden van artikel 4.5 van richtlijn 2004/83/EG.

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/5 en 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Onder verwijzing naar rechtspraak en rechtsleer stelt verzoekster te behoren tot de “sociale groep” van de vrouwen. Zij verwijst ook naar de situatie van haar jongste dochter, die geenszins in overweging werd genomen.

2.1.3. In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet.

Inzake de subsidiaire bescherming geeft verweerder in de bestreden beslissing enkel antwoord ten aanzien van een binnenlands gewapend conflict. Verzoekster beroept zich echter ook op het risico op het lopen van ernstige schade, meer bepaald de vernederende behandeling door haar echtgenoot. De veiligheidssituatie en mensenrechtenschendingen blijven duidelijk problematisch voor vrouwen in Guinee. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad. Verzoekster zal zich ingeval van terugkeer in een kwetsbare situatie bevinden en kan niet rekenen op effectieve bescherming van de plaatselijke overheden. Het feit dat een asielaanvrager al vervolgd werd of al bedreigingen diende te ondergaan is een ernstige aanwijzing van de gegronde vrees, tenzij er redenen zijn om aan te nemen dat deze vervolging zich niet meer zou voordoen, *quod non in casu*.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2.1. Omwille van hun onderlinge samenhang worden de ingeroepen middelen hieronder samen behandeld.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vooreerst dient opgemerkt dat, waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

Waar verzoekster verwijst naar het arrest nummer 71 773 van de Raad van 13 december 2011 dat leidde tot de erkenning als vluchteling van haar dochter (A.), dient bovendien opgemerkt dat de agressiviteit van verzoeksters echtgenoot in dit arrest niet wordt bevestigd. Bovendien is in dit arrest het profiel van verzoeksters dochter er één van een minderjarige die gestresseerd is omwille van het doorlopen van twee verschillende gehoren, hetgeen niet te vergelijken is met verzoekster profiel, *in casu* van een zelfstandige en volwassen vrouw.

Verzoekster verklaarde tijdens haar gehoor op het CGVS dat haar echtgenoot haar voet gebroken had. Enerzijds verklaarde zij dat de aanleiding hiertoe erin bestond dat zij naar Kenende gevlucht was (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 22-23), terwijl zij anderzijds verklaarde dat haar weigering nog langer een sluier te dragen er de aanleiding toe was (gehoorverslag CGVS, p. 19). Aangezien verzoekster stelt dat het breken van haar voet voor haar de aanzet was om uiteindelijk toch naar de politie te stappen (gehoorverslag CGVS, p. 18), is het niet aannemelijk dat verzoekster twee verschillende motieven geeft die haar echtgenoot ertoe brachten haar voet te breken. Het is bovendien opmerkelijk dat verzoekster verklaarde dat zij in 2006 met haar echtgenoot een leviraatshuwelijk aanging en dat zij reeds een paar maanden na het begin van dit huwelijk door haar echtgenoot geslagen werd (gehoorverslag CGVS, p. 19), terwijl zij pas op 28 februari 2012 klacht neerlegde bij de politie (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Dit klemmt des te meer daar verzoekster na het indienen van de klacht geen enkele keer informeert naar de stand van zaken aangaande deze klacht en zelfs niet weet of haar echtgenoot door de politie werd opgeroepen (gehoorverslag CGVS, p. 18).

Verzoekster verliet haar land van herkomst op 3 november 2012 (administratief dossier, stuk 16, p. 8). Zij verbleef dus nog gedurende acht maanden bij haar echtgenoot nadat zij bij de politie klacht had ingediend (28 februari 2012, zie *supra*). Dat verzoekster gedurende deze periode geen stappen onderneemt en zelfs haar klacht bij de politie niet opvolgt, doet afbreuk aan de ingeroepen ernst van de problemen met haar echtgenoot. Dit klemmt des te meer daar verzoekster toen reeds over een geldig paspoort beschikte (gehoorverslag CGVS, p. 17).

Verder verklaarde verzoekster dat haar echtgenoot door de gemeenschap als imam werd afgezet omdat hij haar sloeg en met moord bedreigde (gehoorverslag CGVS, p. 13). Verzoekster, ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, bevestigt ter terechtzitting nogmaals dat haar echtgenoot werd afgezet als imam. Uit deze afzetting blijkt manifest dat verzoekster kon rekenen op de steun van de gemeenschap aangezien het afzetten van de imam, die een persoon van aanzien is binnen de gemeenschap, een belangrijke daad van maatschappelijke afkeuring én steun betreft. Deze steun blijkt ook uit de getuigenbrief die verzoeksters burens voor haar schreven (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en uit de bemiddelingspoging die "veel mensen" ondernamen (gehoorverslag CGVS, p. 24). Verzoekster beschikt in Guinee dan ook over een uitgebreid netwerk aan personen die haar kunnen bijstaan. Zij heeft daarnaast ook nog contact met een aantal familieleden in Guinee (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 20). Ook kon verzoekster rekenen op de steun van de broer van haar echtgenoot, (Ch.) (gehoorverslag CGVS, p. 5, 19 en 22-23). Verzoekster slaagt er niet in aannemelijk te maken dat haar echtgenoot onder druk van zoveel mensen uit zijn directe omgeving zou volharden in verzoeksters slechte behandeling, laat staan haar met moord te bedreigen; minstens slaagt zij er niet in aan te tonen dat zij geen bescherming zou kunnen verkrijgen.

Met betrekking tot de documenten die zij op het CGVS neerlegde, komt verzoekster niet verder dan te stellen dat er niet dieper op werd ingegaan. Nochtans stelt de bestreden beslissing: *"Naast de documenten die eerder al werden aangehaald legt u ter ondersteuning van uw asielaanvraag nog uw paspoort met visum neer. Dit is enkel een bewijs van uw identiteit, wat hier niet ter discussie staat, en kan uw asielrelaas verder niet ondersteunen. De documenten die u voorlegt in verband met uw eigendom in Kenende – namelijk de brief van de lening van de voormalige voogd van uw dochter (K.), een attest van afstand van de grond aan uw dochter (K.), de bouwvergunning en de foto van de woning – tonen enkel aan dat u daar daadwerkelijk over een eigendom beschikt maar kunnen uw verklaringen omtrent uw echtgenoot niet ondersteunen. Ook de foto van u als gesluierde vrouw kan niet aantonen dat uw echtgenoot u hiertoe zou verplicht hebben. De door u voorgelegde documenten zijn derhalve niet in staat de bovenstaande appreciatie te wijzigen."* Verzoekster duidt niet in concreto aan waar verweerder in haar ogen niet diep genoeg op deze documenten is ingegaan. De motieven ter zake in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoekster haar profiel niet aannemelijk maakt, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat verweerders informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS